

Raina ponovno pokušava

Jane Choate

(Temeljeno na istinitoj priči)

Ova se priča dogodila u SAD-u.

Raina je ponovno pročitala riječi *Natjecanje u pisanju eseja: Osvoji besplatni put u New York!*

Bilo je to natjecanje za učenike mnogih škola u tom području. Raina se zamislila u New Yorku, s visokim neboderima oko sebe i Kipom slobode u blizini. Željela je ići!

»Trebala bi se

»Ovo je posljednji put da pokušavam nešto novo«, rekla je Raina.

prijaviti«, rekla je Sydney. »Ti najbolje pišeš u našem razredu!« Zahvaljujući Sydneyjinim riječima Raina se osjećala dobro. Nije znala puno o pisanju eseja. No željela je pokušati.

Nakon škole, Raina je sjela za svoj stol. *Kuc, kuc, kuc.* Kuckala je svojom olovkom po papiru dok je razmišljala o svojim idejama. Napokon je počela pisati.

Raini je trebao čitav tjedan da bude gotova. No s malo majčine pomoći, konačno je bila spremna predati svoj esej.

Prošlo je nekoliko tjedana. Raina je bila

uzbuđena saznati tko je pobijedio. Možda će uskoro ona krenuti u New York!

»Prijavilo se više od stotinu učenika«, rekao je g. Wright iz prednjeg dijela učionice. »Hvala svima vama koji ste napisali esej.«

Rainino je srce uzbuđeno lupalo.

»Iako nijedan od naših učenika nije pobijedio na natjecanju, Raina je bila među prvih pet od svih prijavljenih. Čestitamo, Raina!«, rekao je g. Wright.

ILUSTRACIJE: VIVIAN MINERER

Raina se nasmiješila dok su joj učenici iz razreda pljeskali. No u sebi se mrštila. Biti u prvih pet nije bilo tako dobro kao pobijediti. Njezin je san da vidi New York nestao.

Kada je Raina došla kući, sručila se na stolicu u kuhinji pored svojih roditelja. »Nisam pobijedila na natjecanju«, rekla je. »Ovo je posljednji put da pokušavam nešto novo. Radit ću samo ono u čemu znam da sam dobra.« Pokrila je glavu rukama.

»Žao mi je što nisi pobijedila. Mama i ja oboje smo toliko ponosni na tebe što si pokušala«, rekao je tata. Sjeo je pored Raine. »Sjećaš li se kada sam prije nekoliko godina bio bez posla?«

Raina je kimnula.

»Prijavio sam se na puno poslova i nisu me uzeli ni za jedan od njih«, rekao je tata.

»Osjećao sam se prilično obeshrabreno.«

Raina je podigla svoju glavu.

»Stvarno?«

Tata je kimnuo. »Ali nisam odustao. Nakon dugo vremena, pronašao sam posao koji je bio savršen. Ali to se ne bi dogodilo da sam prestao pokušavati.«

Mama je utješno stavila ruku na Rainina leđa. »Znaš li koliko priča šaljem različitim časopisima?«, upitala je. »A koliko njih bude odbijeno? No ne mogu odustati ako želim vidjeti svoj rad objavljen. Pisanje mi je važno pa nastavljam pokušavati.«

Raina je uvijek mislila da su njezini roditelji dobri u svemu što čine. Nikada nije znala da su i njih odbijali.

I dalje je bila tužna, no činilo joj se luckasto *nikada* više ne pokušati ništa novo. To nije bilo ono što je Nebeski Otac želio za nju. Raina je odlučila da neće odustati. Mogla bi pokušati još toga, čak i stvari u kojima nije odmah bila uspješna.

»Mislim da ću se sljedeće godine ponovno prijaviti na natjecanje«, rekla je Raina. Ne pobijediti na natjecanju nije trebao biti kraj njezinih snova.

Raina je otišla do svojeg stola i uzela svoju olovku. Pisanje je bilo prilično zabavno. *Kuc, kuc, kuc.* Dakle, što bi novoga mogla sljedeće napisati? ●

»Gospodin voli trud zato što trud donosi nagrade koje bez njega ne mogu doći.«

Predsjednik Russell M. Nelson, citiran u Joy D. Jones, »Naročito plemenit poziv«, *Lijahona*, svibanj 2020., 16.